

Ga maar eens lekker genieten van de hoofdstukken van deze toppers.

Verkrijgbaar in Paperback of E-book

Elk verhaal is los te lezen.

Elk verhaal sluit goed aan op de andere boeken van Project Dizary.

De boeken samen vormen de onthulling van een groot geheim wat de wold in zijn greep houdt.

(C) 2020- 2021 - Project Dizary

INHOUD

5. Dizary boek 1 - Het Levende Systeem
Patrick Berkhof

18 - Dizary Boek 2 - Demonen van Myradé
Patrick Berkhof

27 - Ac mala - Een verhaal uit de wold van Dizary
Johan Klein Haneveld

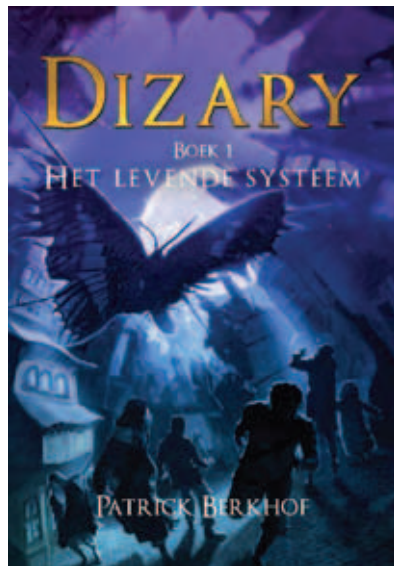
34 - Panda - En het zwarte Dat
Jasper Polane

41 - Jalvin en het rijm van de Wold
Patrick Berkhof

DIZARY
BOEK 1
HET LEVENDE SYSTEEM

PATRICK BERKHOF

2016 - 2020 Project Dizary

HET OFFER

“**H**ooggeëerd publiek, laat ik u voorstellen aan de jonge helden van deze dag: de vredebewaarders Ileas en Arak van het gilde Fermitas.”

De stem van de omroeper klonk als mokerslagen in graniet zo hard. Hij moest zijn stem wel versterken om boven de joelende menigte bij het feest uit te komen. Het publiek in de tempel ging erg tekeer en allemaal wilden ze een glimp opvangen van de jonge helden.

“Halimot is weer een stuk veiliger geworden nu de alom beduchte inbreker en dief Fromus Klymstreat is ingerekend.” Het gezicht van de omroeper had iets weg van dat van een droevige hond. Hij grijnsde trots en zwaaide met een uitgebreide haal naar de twee jongens naast hem. Alsof het publiek het nu pas in de gaten kreeg dat daar twee ietwat slungelige jongens stonden, reageerde enthousiast met luid geschreeuw en applaus.

Ileas was een van die voorgestelde helden en hij stond er ongemakkelijk bij. Met zijn handen op zijn rug en staarde naar de honderden ogen voor hem. Hij deed alsof hij alle vriendelijkheid waardeerde, maar hij wilde niets liever dan zo snel mogelijk dit podium weer verlaten.

Zijn vriend Arak dacht daar anders over. Hij zei: “Wat een geweldig moment. Kijk, deze mensen zijn dol op helden.”

“Echte helden,” zei Ileas.

“Je moet zorgen dat ze van je houden. Dan valt het allemaal best mee. Ik zou wel gek zijn om dit overheerlijke moment van

aandacht aan mij voorbij te laten gaan.” Arak stak zijn borst met het gildewapen van Fermitas vooruit. Hij glimlachte de menigte toe en nam het gejoel met open armen in ontvangst. Het was vooral Adrit, de serveerster, die met hem flirtte.

Ileas kreeg van haar blik alleen maar ijspegels op zijn rug. Hij fluisterde: “Mag ik je erop wijzen dat we dit misschien een beetje verkeerd hebben aangepakt?”

“Nonsens.” Vervolgens begon Arak luid en met plechtige stem tot zijn publiek te spreken. “Dank u dat u ons als helden ziet, maar bescheiden als wij zijn is dat woord voor ons teveel eer. Wat wij hebben gedaan is eenvoudigweg ons dagelijks werk als vredebewaarders.”

Dit is vooral niet het moment om op te vallen, dacht Ileas en hij zei tegen zijn vriend: “Blijf jij maar lekker staan genieten, dan neem ik ondertussen wat te drinken.”

Een toegestoken bierpijp was voor hem een perfecte aanleiding om het podium weer te verlaten. In een paar stappen was hij het korte trappetje af. Maar al te graag wilde hij zijn droge keel smeren na een hectische dag, als hij daar de kans toe kreeg.

“Proost met mij, jonge held,” zei iemand en een ander zei: “Drink met ons samen, zegen ons en verwen ons met alle verhalen van jullie missies.”

Ze zetten hem klem, zodat hij naar voren noch naar achteren kon.

“Ik wil je alleen even aanraken,” zei een vrouw giechelend.

Daarvan griezelde Ileas wel het meest: van die kleffe, naar bier en wijn ruikende handen die hem aanraakten. Vlug ontweek hij hun verlangende blikken en worstelde zich een weg naar de kale buitenmuur van de tempel. Daar lieten ze hem eindelijk met rust.

Pfff, wat een feest.

Hij voelde zijn rug klagen van het lange staan. Dit feest was alleen maar hinderlijk en er zou nog gedoe van komen als ze hier langer bleven rondhangen.

De altijd goedgemutste Arak bekommerde zich niet om de zorgen van zijn vriend en danste er op los. Ileas vond dat geen probleem, zo zat hun vriendschap in elkaar. Ze moesten elkaar soms vrij kunnen laten, ook op minder prettige momenten.

Een eindje verderop begon Arakte dansen, totaal niet op de maat van de muziek.

Het feest had iets lekker kneuterigs. Veel voorbereidingstijd was er niet geweest, omdat het nieuws dat de dief Fromus Klymstreat was ingerekend slechts drie uur jong was. Er waren nog ongedekte tafels, stoelen waren van her en der bijeenge trokken en er was een door het wijkhoofd gedoneerd biggetje, dat met gespreide pootjes boven het vuur hing te sudderen. Ook kwamen er vanuit elke richting schalen voorbij die vol lagen met het heerlijkste vlees en de heerlijkste groenten. Een trotse vrouw kwam met versgebakken broden aanzetten en iemand rolde kaas voor zich uit. Niet dat de kaas zo groot was. Er kwamen Utse gele wijnen voorbij, donkere bieren van Listaan, gezouten vis en er werd volop Klap Tok tabak gerookt.

Schuw keek Ileas rond voor hij wat van een schaal griste. *Bij de goden van de muur, dit is ongekend veel eten.*

De bediende lachte hem niet onaardig toe en duwde de hele schaal in zijn handen. “Hier held, pak aan. Jij hebt dit verdiend na wat jullie voor geweldig werk hebben gedaan voor deze wijk.”

Je moest eens weten, dacht hij. Hij keek naar het eten. *Waarom ook niet.* Hij gaf zich over aan zijn honger en hij at, hij vrat, het maakte hem niets meer uit. Grote stukken vlees werkte hij weg alsof hij zich voor de komende maanden wilde volstouwen. Vet spoot uit de kippenpoten en droop langs zijn kin omlaag.

Van zoveel eten tegelijk ging hij ongelofelijke pijn in zijn buik krijgen, dat wist hij nu al.

Zijn vriend zwierde verderop nog vrolijk rond in de armen van een paar vrouwen. Mensen van alle leeftijden dansten op de opzweepende muziek alsof ze zich in geen jaren zo hadden laten gaan. De band maakte zweverige muziek en de zanger klonk afschuwelijker dan een zwerm Striemvogels. Een zwevende menigte, arm in arm aan elkaar hangend, deinde op en neer. Ook tafels werden als podium gebruikt om op te hossen.

De muziek was wel aardig, maar kon Ileas niet echt bekoren. Dansen was sowieso niet zijn ding. Hij zou pas dansen als hij echt gelukkig was. En hij zag zich op dit moment niet tussen die plakkende lijven in het midden van de tempel rondhossen.

In het midden, waar ook de dief Fromus Klymstreat op een massief marmeren blok lag. Hij lag er tam bij en staarde door het ronde open dak naar de sterrenhemel. Als hij minder heftig zou ademen zou je denken dat hij allang de eindsteeg gezien had. Hij was stervende en na zijn dood zou zijn lichaam aan het levende systeem worden geschonken. Dat was zoiets als teruggaan naar de oorsprong, waarna je weer werd herboren, voor zover Ileas wist en wilde weten.

En als hij gaat, zijn wij allang vertrokken, dacht hij. Heel bewust had hij afstand tot dat marmeren blok bewaard, want hij zou Fromus beslist niet onder ogen durven komen na wat er vandaag gebeurd was. *Hij is ingerekend en dat is het belangrijkste voor deze wijk. Klaar om te sterven, daar valt niets meer aan te doen.*

Wel had Ileas graag de geur van Fromus in zich opgenomen als een soort van trofee. Geur was zijn ding. Zijn reukvermogen had zich in zijn dertien jaar zo ontwikkeld dat hij duizenden geuren kon onthouden en herkennen. Het zat als een encyclo-

pedie in zijn hoofd. Wat hij ermee moest – hij had geen flauw idee. Maar soms kon hij de drang om iemands geur in zich op te nemen niet weerstaan. Dat gold ook voor die dief en zijn geur hoorde thuis in zijn collectie. Daarvoor hoefde Ileas alleen maar van zijn plek te komen.

Maar nu die uitgelaten menigte rond het marmeren blok hoste, zag hij daar geen kans toe.

Vandaag niet meer. Hier blijf ik staan. Hij slikte moeizaam zijn bier door.

“Ik zal morgen uitslapen en pas opstaan als de zon ondergaat en de vogels stoppen met fluiten.” Arak was naast hem komen staan met zijn bier in zijn ene hand en een stuk vlees aan een vork in zijn andere.

“Een goed bed zou fantastisch zijn,” zei Ileas. Hij veegde zijn lange blonde haren opzij en zette de bierpijp aan zijn lippen. In een paar teugen zoog hij het koude bier naar binnen; het bruiste in zijn keel. Hij sloot zijn ogen, slaakte een zucht en even voelde hij zich zo ontspannen dat hij de bierpijp bijna op de grond liet vallen.

“Laten we vooral genieten. Dat mag best eens,” zei Arak. “Hoewel het erop lijkt dat jij vergeten bent hoe dat moet. Kom op, dans, vreet, zuip.”

“Je weet dat ik zo mijn eigen manier heb.” Ileas ontweek zijn blik, want zijn vriend wist verdomd goed waarom hij hier stond.

“Jezelf terugtrekken in een hoekje?” vroeg Arak.

“Nee, kneus,” zei Ileas. “Op mijn gemakje alle indrukken op me laten inwerken. Het is druk genoeg.”

“Als er niet wordt gelachen, blijft er alleen huilen over.” Arak werd door een paar meiden bij de arm genomen en een stuk verderop begonnen ze wellustig rondjes te draaien.

Een moment vroeg Ileas zich af waarom ze niet ook hem bij de

arm namen. Blijkbaar straalde hij een ontzettende desinteresse uit. Deze houding ging hij dan eens goed onthouden voor een volgende keer. Hij ontwarde met één hand wat knopen van zijn wambuis, want hij zweette als een otter. Er werd een volle bierpijp in zijn handen gedrukt, de mensen mochten hem werkelijk of ze vonden dat hij zijn zorgen maar eens goed moest wegdrinken. Meteen nam hij een flinke teug.

Al die ogen. Teveel mensen keken hem zo aan, ze loerden zoals mensen dat konden doen. Zouden ze zijn geheim doorhebben? Vlug nam hij nog een teug.

De siermechaniekjes van sommige mensen klikten en klakten zodra ze naar hem keken. De een was nog griezeliger en opzichtiger dan de ander. De M-klik, zoals het mechanische sieraad in de volksmond werd genoemd, was een eigenaardige trend. Het was belachelijk om te zien hoe deze mensen hun uiterlijk hadden durven aantasten. Hoewel het een hoop mensen niet leek te deren dat hun mondhoek in een onhandige greep gehouden werd door een mechanisch gouden armpje, dat glanzende tandwielen langs hun oren draaiden of dat hun ooglid voor altijd open bleef staan door een springveer.

Toen Ileas nog een paar stappen achterwaarts zette, liep hij tegen een koude marmeren zuil aan. Links lag een stapel wijnvaten en rechts de kleverige toog. Voorlopig werd dit zijn plekje van waaraf hij alles prima kon overzien. De pilaar bood hem daarbij de koelte en de steun die hij zocht, want hij voelde zijn benen al flink zwabberen. Hoe lang ging dit feest nog door?

Het waren uiteindelijk niet de handen die hem wilde aanraken, de mensen die met hem wilde proosten, M-klik, noch de blikken die zijn kant uit priemden die hem dwars zaten. Juist met zoveel mensen om hem heen voelde hij een ongekende leegte in zijn lijf. Er was hier niemand die hij kende, behalve

Arak, niemand die hij vertrouwde, niemand die hij spontaan in de armen kon vliegen, geen vrienden, geen vriendin en zijn ouders waren dood. Voor hem was er alleen de wold waar hij constant hard doorheen fietste.

Zelfs in zijn dromen zocht hij naar nieuw avontuur om de leegte te verjagen. Maar dit avontuur werd hem met de minuut steeds erger.

“Teveel indrukken,” zei Arak, uit het niets opdoemend.

Ileas liet wat bier uit zijn bierpijp hupsen. “Rund, je liet me schrikken. Dit feest doet mijn hoofd tollen. Nou goed. En je stinkt.”

Een beetje tegen elkaar moppen hadden ze soms nodig, bij wie anders konden ze hun woede botvieren? Bij wildvreemden op straat hadden ze dat al lang geleden afgeleerd, want dat resulteerde vaak in rake klappen.

Ook de laatste knoop van zijn hemd ontwarde Ileas en hij schudde het zachte linnen een paar keer op en neer. Het was ongekend heet in de tempel of lag het aan hem?

Arak legde zijn hand op zijn schouder en schudde even, waarna Ileas met moeite een glimlach tevoorschijn toverde.

Mij zal niets overkomen met jou in de buurt, herhaalde hij in zijn hoofd. Ze waren sinds hun jonge jaren op elkaar aangewezen en als broers voor elkaar.

De muziek stopte abrupt, alsof iemand een dik kleed over de muzikanten had geworpen. De dansende menigte hield halt. Sommigen keken verbaasd rond, totdat er in het midden van de tempel net onder het open dak een paars gewaad neerdaalde. Iedereen barstte in juichen uit en de mensen werden nog meer uitgelaten dan ze al waren.

Terwijl in de tempel het licht dimde, verstijfde Ileas volledig, zodat hij alleen zijn ogen nog kon verdraaien. Zijn vriend stond

er net zo verstijf bij.

We hadden verdomme al weg moeten zijn, dacht Ileas.

In het paarse gewaad bleek een man te zitten, een heilige. Zijn ogen waren griezelig naar boven gedraaid en de spieren in zijn nek stonden zo krachtig aangespannen als touwen.

De heilige brulde wat, het klonk als totale onzin, maar dat maakte niets uit, want er was toch geen hond nuchter genoeg om te begrijpen wat hij zei.

Nu kwam de menigte definitief tot stilstand en keek zwijgend toe. Op een balustrade stapten een aantal gestalten in puntige paarse gewaden tevoorschijn, terwijl ze allemaal tegelijk hard op hun trommels sloegen.

De heilige hief zijn armen: het was blijkbaar tijd.

Ileas kreeg opeens een duw in zijn rug. De menigte, die er opeens uitzag als één donkere massa, opende zich voor zijn voeten en hij werd naar voren geduwd. Totaal onthutst keek hij over zijn schouder naar zijn plekje, waar hij zich nog geen minuut geleden zo veilig had gevoeld. Arak volgde hem.

Door een haag van onpeilbare gezichten en klakkende mechanische sierraden werden ze in de richting van het marmeren blok gewerkt. Voor zijn gemoedsrust staarde Ileas naar de vloer en hij was even geneigd Arak een hand te geven nu het nog kon. Ze kregen applaus en hij kreeg het koud en warm tegelijk.

Eenmaal bij het blok werden ze omgeven door een ruime kring van mensen. Dit vond hij niet zo'n goed idee en in onderdrukte paniek zocht hij al naar een uitweg.

Hij zag zichzelf dwars door de rij mensen heen rennen die links het dunst was. Verderop zou hij op het podium kunnen springen, de deur erachter opentrekken en ervandoor gaan. Maar dat waren alleen zijn gedachten, zijn lijf bleef hier verdomme gewoon staan.

Zo waren ze ineens weer het middelpunt van de aandacht, terwijl de heilige een paar woorden zei. Op de achtergrond dreunden de trommels in een hypnotiserend ritme.

Ileas richtte zich op de dief Fromus Klymstreat, die zo griezelig ontspannen op het marmer lag. Hij vroeg zich koortsachtig af wat hij hier samen met Arak zou moeten doen.

Zo dichtbij. Zijn geur, die trofee. Heel even zette hij zijn neus aan het werk, snoof en aarzelde. *Toch moet ik hier weg zien te komen. Ik wil hier niet zijn.* Langzaam schuifelde hij een paar passen voorwaarts, terwijl de rituele dans weer losbarstte op het ritme van de trommels.

“Ik heb gefaald,” sprak Fromus Klymstreat ineens.

Ileas schrok zich wild, alsof de dief hem met die woorden in zijn nek had geslagen.

Nog steeds keek de dief naar de sterren, zonder met zijn ogen te knippen. Hij zei: “Het kwaad zit zo diep in mijn bloed, ik deed zelfs mensen kwaad na mijn beschuldiging. Daarom mag het levende systeem mij hebben voor de eeuwigheid.” Daarna sloot hij zijn ogen en liet zijn armen langs zij bungelen.

“Dank u,” klonk er uit het publiek. “Dank dat u uzelf schenkt voor het goede van deze wold. Dank dat u het levende systeem wilt voeden met uw lichaam.”

“Goed dat dit mogelijk is, anders verpaupert deze wijk zo snel,” zei iemand anders moeizaam, omdat zijn kaak door een mechaniekje in tegengestelde richting op en neer bewoog.

Fromus Klymstreat kreeg bloemen toegeworpen.

Oké, dacht Ileas, hij is onder invloed en niet zo 'n beetje ook. Dit was voor hem het moment om de cirkel te verlaten. Hij maakte rechtsomkeert, maar het publiek hield hem tegen. Een held bleef uiteraard op het hoogtepunt van de avond, maar wat mocht het hoogtepunt dan wel zijn?

Fromus Klymstreat draaide langzaam zijn hoofd wat opzij. Hij keek eerst Ileas strak aan en vervolgens Arak, die naast hem stond. “Wie zijn jullie eigenlijk?” vroeg hij.

De muziek zweeg abrupt, na nog een paar knullige halen over een viool.

“Wie wij zijn?” vroeg Arak, terwijl hij een ongemakkelijke lach produceerde. “Dat ben je vast vergeten nu je zo onder invloed bent. Wij zijn de vredebewaarders die jou hebben ingerekend.”

Te verzwakt om helemaal overeind te komen, hief de dief alleen zijn hoofd op en zei: “Nee, dat zijn jullie niet.”

Er ontstond gemompel en onrust onder het publiek.

“Het is duidelijk dat deze man behoorlijk de weg kwijt is,” zei Arak luid om de gemoederen te sussen en tot de heilige zei hij: “Laten we doorgaan met deze plechtigheid... wat jullie er ook mee van plan zijn.”

De heilige was het daar helemaal mee eens en knikte vluchtig. Hij beseftte blijkbaar ook dat er snel iets moest gebeuren voordat de stemming omsloeg. Alcohol bracht weliswaar gezelligheid, maar maakte mensen ook onvoorspelbaar. Hij deed gehaast wat passen naar voren en pakte het hoofd van de dief met beide handen beet.

De blik van de dief ging voor een laatste maal naar opzij en hij sprak: “Ik ben een dief die verdient te sterven, maar jullie zijn net zulke oplichters als ik. Jullie zijn geen vredebewaarders. Ik herken een oplichter meteen, daarvoor ben ik er lang genoeg een geweest. Ik hoef alleen maar in jullie ogen te kijken.”

Snel ontweek Ileas zijn blik. Vooral ook omdat hij zichzelf in een fractie van een seconde op zijn plek zag liggen.

Nu werd het publiek om hem heen werkelijk onrustig. Meerdere mensen stapten naar voren, zodat de cirkel waarin hij en

Arak stonden benauwend klein werd. Boze woorden weerklonken steeds luider.

Arak draaide zich om en deed een poging zich door de menigte te wringen. “Wij moeten gaan, onze plicht roept.”

“Je hebt geen plicht, want je bent een oplichter,” zei Fromus en hij lachte als een kraai. “Je hebt nergens om heen te gaan.”

Beide jongens werden ruw vastgegrepen.

Op de achtergrond klonk een luide bel - het alarm.

De heilige had zijn ogen weer naar dat griezelige wit gedraaid en de spieren in zijn nek weer aangespannen, terwijl hij het hoofd van de dief vasthield.

Ileas begon te vermoeden dat deze plechtigheid meer was dan alleen het vreedzaam heengaan van de dief.

Fromus Klymstreat sloot uiteindelijk zijn ogen en de heilige sprak nog een paar woorden. Meteen daarna kwam het marmeren blok tot leven en schoten er donkere tentakels naar boven die over de dief heen begonnen te kronkelen.

De adem van Ileas stokte en hij verstijfde. Waar waren hij en Arak in beland?

Het leek wel alsof de duisternis van Nedorium vlak voor zijn ogen naar boven gekropen was om de dief op te halen. Dit had niets meer te maken met een schenking, dit was een offer. Delen van de dief begonnen te veranderen in een vormloze donkere substantie.

In zijn ooghoek zag Ileas het gebeuren en bij het geluid van krakende botten draaide zijn maag om. Het enige wat hij wilde was hier vandaan komen, maar vele handen hielden hem stevig vast.

Met gekraak, horten en stoten trokken de tentakels Fromus mee het marmer in. Daarna werd het marmer weer glanzend en glad alsof er niets gebeurd was. Het publiek was tevreden met het

offer en juichte.

Helaas vormde het ritueel geen reden om de jongens te vergeten.

“Arak,” schreeuwde Ileas boven het publiek uit. Hij keek opzij.

Daar was zijn vriend bedolven geraakt onder de mensen die hem in bedwang hielden. Zijn rood aangelopen hoofd glom van het zweet en verraadde hoe hij zich inspande om te ontkomen.

Hij brulde iets, maar door de spanning, de drukte en de alcohol was het brein van Ileas dikke soep geworden.

Echte vredebewaarders waren al snel ter plekke en zonder mededogen sleurden ze hen mee.

DIZARY
BOEK 2
DEMONEN VAN MYRADE

PATRICK BERKHOF

2019 - Project Dizary

HOOFDSTUK 1

MISSIE MOES

Hun voetstappen denderden door de gang, de vloer kraakte onder hun gewicht. Ze smeten de deur open, liepen door en sloten hem af met een houten balk. Verder. Nog een gang door en daarna de trap op – de enige uitweg die ze hadden. De gang leek eindeloos, ze renden zo hard als ze konden. Eindelijk kwam de volgende doorgang naar links in zicht. Daarna naar rechts en meteen weer naar links, de trap op. Verder omhoog.

De zware voetstappen achtervolgden hen van steeds dichterbij. Zonder moeite werd een etage lager de deur opengebroken en de ijzingwekkende brul van de trol klonk alsof hij vlak achter hen stond.

Ze moesten verder, er was geen andere mogelijkheid. De laatste etage kwam in zicht, met zijn rijen voorraadkasten vol jampotten, in een langgerekte ruimte die aan het einde niet overdekt was – anders konden de reusachtige bijen niet af- en aanvliegen om de jampotten te bevoorraden. Er hing een overweldigende zoete geur en de vloer plakte. Bij de rand van de open etage aangekomen keken de gezellen de diepte in. Vijftien meter lager lag de stenen stoep van de Jamkade.

Arak, met zijn hoogtevrees, zei op veilige afstand: ‘We hadden ook een lagere verdieping kunnen uitkiezen.’

‘Precies,’ zei Jinasum en tegen Ylly zei ze: ‘Maar het was jouw plan toch om die trol hierheen te lokken?’

‘Het is óns plan, zo hebben we het vanochtend op het hoofdkwartier besproken. Dit is de juiste plek om dat beest te verslaan,’ zei Ylly.

‘Nou,’ zei Ileas. ‘Volgens mij hadden we beter...’

‘Is ’t klaar?’ vroeg Rudarg, die naar voren stapte. ‘Die hurner komt eraan, ’k hoor ’m.’

Het was tenminste nog een plan en Ileas kon zich er redelijk in vinden. Als het goed ging hoefden ze nauwelijks in actie te komen. Wel zo fijn, want hij vond het verstandiger om wapengezwaai en rake klappen te ontlopen. Dat was veel beter voor zijn iele en slungelige lijf. Hij was een eenvoudige jongen en bezat geen speciale krachten of iets van magie, voor zover hij wist. Het leven van de straat stroomde door zijn bloed en bracht hem altijd een nuchter levensmotto: zorg dat je niet doodgaat.

Hij stond naast zijn jonge collega’s Jinasum, Rudarg, Ylly, Arak en de poes Zeliska. Deze missie had de juiste ingrediënten. Het probleem – de trol –, een mix van dappere strijders, een aanvalsplan, een val, wapens, fysieke kracht. En toch... zijn gevoel zei hem dat er wat aan ontbrak. Hij probeerde de missie te vergelijken met eerdere prestaties, zoals het verslaan van een reuzenmot op de daktuinen van Klosterwoarde. Maar toen bepaalde geluk merendeels hun succes. Er moest toch ook een keer sprake zijn van wijsheid, vond hij. Eerder al had hij de taken van zijn collega’s in gedachten verdeeld en de aanvalsroute uitgestippeld. Theoretisch gezien moest dit een eenvoudige klus worden.

‘Als het zover is, ga jij naar links,’ zei hij tegen Arak. ‘En Jinasum...’

‘Vanaf hier heb ik meer overzicht als ik aan de touwen trek, dus ik blijf hier,’ zei Ylly.

Arak zei: ‘Let op, hij zal zo wel komen.’

‘Ja, ik hoor hem ook,’ zei Ileas. ‘Jullie weten het: niet meteen op dat beest –’

‘Dat beest wil je niet thuis in je bed vinden na een lange werkdag,’ zei Ylly tegen Jinasum.

‘Nee, zeker niet,’ antwoordde ze met haar degen in de aanslag.

‘Eerder iemand als ik, bijvoorbeeld.’ Ylly haalde een hand door zijn zwarte haren.

Ze richtte haar ogen even naar de lucht en zuchtte. Daarop schudde ze zijn haren weer in de war en zei: ‘Je hebt ambities, maar nog een hoop te leren, jochie. Maak je liever gereed.’

‘Ha, ha, doe nou niet alsof je tien jaar ouder bent dan ik! Als we dit trollenprobleem oplossen verdien ik een zoen.’ Ylly zwaaide met zijn twee roestige dolken langs zij.

‘De eerste krijg je dan van Rudarg,’ zei ze lachend.

Ileas kuchte om de aandacht te krijgen en zei luid: ‘Mooi, laten we goed observeren wat de trol straks gaat doen. Eindelijk hebben we hem tot hier weten te lokken. Jullie weten het: we moeten deze klus netjes aanpakken.’

‘Netjes?’ vroeg Rudarg. ‘Zoals met mes en vork?’

Ileas antwoordde: ‘Er geen ergere rommel van maken dan het probleem al is.’

Nou hadden ze de afgelopen maanden niet bepaald een onberispelijke reputatie opgebouwd.

‘Vooruit dan,’ zei Ylly en hij ging er klaar voor staan.

Verderop klonk gebonk en gekraak. De laatste smalle houten doorgang vormde geen obstakel voor de trol en met een overdonderend kabaal, woest snuivend, liet hij zich zien. Hij had vuisten zo groot als een wijnvat en als hij je daarmee raakte, brak hij je schedel met gemak in stukken. Zijn nagels waren zo scherp dat je er een rafelige open buik aan overhield als je niet uitkeek. Hij had vingers die je botten braken alsof het stokjes waren. Zo van een afstandje gaf hij de indruk van een langgerekt bonk vlees en het was nog maar een jonkie.

‘Jaaah, we pakken hem.’ Ylly rukte strijdlustig aan een paar touwen.

Er gebeurde helemaal niets.

‘Ylly, nu!’ zei Ileas. ‘Nu, nu in de zin van – meteen!’

De trol deed een paar stappen en stond al voor hem. ‘Haai.’ Zwoesh. Ileas vloog door de lucht en kwakte tegen een muur. Een ijzige pijn trok door zijn borst, bloed bevlekte zijn linnen hemd.

Zijn vriend zag het gebeuren en brulde tegen de trol: ‘Stop, hou daarmee op! Jouw woest gedrag is ongetolereerd in onze wijk. Je staat onder arrest.’

‘Bwaaah, haaa, haah.’ De trol sputterde flauwtjes. Hij had donders goed begrepen dat hun val – hem onder de voorraadkasten bedelven – haperde. Ook wist hij dat de gezellen geen kant meer op konden. Zijn grijns legde twee rijen brokkelige tanden bloot.

Jinasum kwam naar Ileas toe. ‘Gaat het?’

‘Ik red me wel,’ zei Ileas. ‘Help de anderen.’

‘Kabouter!’ zei de trol tegen Rudarg Klats.

Die reageerde meteen met: ‘Jij kwaspelaar!’ Rudarg was klein en beslist geen kabouter. Hij was een driftige jongeman, die ooit door beheksing klein was geworden; zoals gekrompen linnen in de kookwas. Om zijn lengte te compenseren bezat hij een contractie van mechanisch uitschuifbare benen. Die stelden hem in staat, hoog te springen en als een roofvogel boven op de trol te landen. Zijn sprong begon stevig, maar dat was de plafondbalk ook waar hij tegenaan vloog.

Dat leidde de trol even af en dat was voor de gezellen het teken tot aanvallen. Ylly, Rudarg, Arak en Zeliska stormden op hem af met roestige dolken, getrokken degen, touw en vlijmscherpe nagels. De trol reageerde snel en hield hen op afstand met zijn vervaarlijke klauwen, waarmee hij zonder moeite dwars door een houten kast heen sloeg. Gebroken jampotten vlogen in het rond en de houten vloer werd spectaculair glad.

Ook Ileas kreeg een paar glassplinters tegen zich aan terwijl hij weer overeind kwam. Met één hand op zijn borst stelpde hij het

bloeden en ondertussen schatte hij in, op welk moment hij het beste in het gevecht kon inspringen. Hij had een goed overzicht van het geheel en zag alle ingrediënten van deze missie samenvloeien tot een moes. Waarom toch? Waarom koos bijvoorbeeld zijn collega Rudarg geen betere ondergrond voor hij met zijn korte zwaard uithaalde? Nu zwabberde hij op zijn mechanische benen door de jamen de uithaal met zijn zwaard miste Arak op een haar na.

Arak had gelukkig ervaring en bukte op het moment dat het zwaard over zijn hoofd suisde. Intussen bleef hij zich maar richten tot de trol: ‘Trol, je weet dat dit verboden is.’ Met een lus in een touw probeerde hij een van de grote klauwen te grijpen, maar het beest mepte erop los. ‘Laat mij je handjes binden, voor er nog meer gevaarlijke dingen gebeuren. Kom op!’

‘Neu,’ zei de trol. Hij bleef met zijn klauwen maaien en miste Jinasum net. Zij haalde daarop met haar degen uit naar zijn kuit, maar die ketste af op de dikke eeltlaag. ‘Dat beest is te hard,’ zei ze. ‘Zeliska, je nagels zijn meer dan welkom.’

Boven op een stellingkast sloop de poes Zeliska dichterbij, maar net toen ze de trol wilde bespringen trok hij de kast omver. Ze viel en glibberde over de vloer. De kleverige jam veranderde haar bruin-witte vacht in een vieze bende.

Arak hielp haar weer op de been. ‘Gaat het?’ En daarop glibberde ook hij over de vloer.

Ze miauwde naar hem en ze knikten beiden. Toen sprong ze op de trol af en Arak deed nog steeds zijn ding met de lus in het touw. Pats, deze onverwachte vuistslag van de trol had hij niet voorzien. Meteen sloeg hij terug, maar nu dook Ylly voor hem op. Door de rake klap die de jongen opving, rolde hij met zijn ogen. Toch deed het hem weinig – hij was een hardeen al snel ging hij verder met waar hij mee bezig was: Arak, Rudarg en Jinasum in de weg lopen en proberen zoveel mogelijk handelingen van zijn collega’s na te

doen.

Naar Ileas riep hij: ‘Doe dan mee, kneus!’

Ileas keek hem boos aan. ‘Je moet... Kijk dan. We kunnen allemaal beter... Waarom denkt niemand na? Het is allemaal zo chaotisch.’ Hij had niet het gevoel dat hij een afwachtede houding aannam – hij was gewoon bedachtzaam.

Het leek erop dat ze geen stap verder kwamen in deze brij van rondvliegend glaswerk, kleverige jam, versplinterde kasten en woeste kreten.

Opeens viel er een pauze doordat een grote vlinder de aandacht trok. Het was Jinasum: zij had een groene organische cape en als ze die wijduit hield, waren de vlinderpatronen haast hypnotiserend.

De donkere kraalogen van de trol prikten er meteen doorheen. ‘Whaah, haah, haah.’

Jinasum gaf niet op en wikkelde haar ondoordringbare cape strak om zich heen. Ineens schoot midden tijdens haar handelingen een groene cocon uit. Dit bracht de trol wél van de wijs en hij draaide rondjes om haar te grijpen. Zijn afleiding betekende voor de anderen een mooie gelegenheid om hem in te sluiten. Arak had eindelijk de lus rond de pols van de trol geslagen; nu de andere pols nog. Rudarg prikte de trol in zijn schenen en eindelijk slaagden ze erin het beest in bedwang te krijgen.

‘Auw, nou!’ zei de trol.

Het geheime wapen van de weetkundige poes Zeliska waren haar nagels. De anatomie van veel levende wezens was haar bekend; ze wist op welke plekken ze moest uithalen voor gemene verwondingen. Miauwend sprong ze naar voren en met haar nagels maakte ze een paar diepe voren in zijn rug.

Ylly bleef vooral springend en huppend zijn collega’s na-apen, zonder al te veel resultaat. De trol was hem zat en mepte hem als een vlieg tegen de vloer.

Dit was het moment. Ileas schoot hem te hulp, hij sprong op de schouders van de trol en sloeg het touw een paar keer rond zijn nek. Meteen gaf het beest een ruk aan het touw, zonder te begrijpen dat hij zichzelf nu stond te wurgen. Met zijn vrije hand greep hij Ileas bij zijn arm en smeed hem tegen de vloer alsof hij wasgoed droogslingerde. Ileas gleed een paar meter door naar de rand van de etage. Zijn lijf deed overal zeer en hij proefde bloed in zijn mond.

Met donderende voetstappen kwam de trol op hem af. Ileas zag zichzelf vandaag al als eerste van het team sterven. ‘Jelp!’ piepte hij en hij kroop door de glibberige jam achteruit, in de richting van de rand van de etage. ‘Iemand?’

Ylly was alweer op de been. Hij keek naar Ileas en de trol – keek alleen maar. En was dat een grijns op zijn gezicht?

Ileas gilte: ‘Help me dan, verdomme!’

De trol kwam dichterbij en hief zijn klauwen.

Kadeng, kadeng, kadeng, klonk het geluid van de stellingkasten, die als een stel dominostenen omvielen. Trots keek Rudarg toe: met zijn mechanische benen was hij erin geslaagd hun trollenval toch nog in werking te stellen. Een van de kasten overviel de trol en vloerde hem. Daarna droegen nog een paar kasten bij aan zijn insluiting. Verderop in de ruimte klapte de rest van de kasten omver, zonder verder effect.

Ileas slaakte een zucht van verlichting, maar meteen daarop versplinterde de klauw van de trol op nog geen centimeter bij hem vandaan de vloer. De trol was verzwakt, maar nog wel in staat om zich met zijn klauw onder de kasten vandaan te trekken. Zijn donkere ogen lieten Ileas niet meer los – zijn voorliefde voor jam had duidelijk plaatsgemaakt voor zin in een smakelijk gebarsten schedeltje met vulling. Rochelend en piepend kwam hij dichterbij.

Ileas gloeide van de angst en bewegingsloos als een rotsblok bleef hij zitten.

Het was Zeliska die hem te hulp sprong. Met haar nagels sneed ze in de nek van de trol. Zodra die zijn eigen bloed zag slaakte hij een kreetje van schrik. In paniek stond hij op en schudde Zeliska van zich af. Zijn kop begon een beetje te draaien en zijn bek viel sloom open. Met zwaaiende armen probeerde hij op de gladde vloer nog zijn evenwicht te bewaren. De trol viel flauw en aan het eind van de etage kwakte zijn logge lijf neer. Dat plotselinge gewicht brak de onderliggende steunbalken en de volledige vloer dreigde als een boek samen te vouwen.

Met moeite probeerde Ileas weg te kruipen, maar de vloer was veel te glad en zijn handen kregen nergens grip.

Gelukkig gleed het zware lichaam van de trol nog net op tijd van het uiteinde van de vloer en maakte vijftien meter lager een deuk in de Jamkade.

Op de achtergrond bleven de stellingkasten vol jampotten omvallen - kadeng, kadeng, kadeng. Als een heerlijke waterval droop de jam van de etage omlaag.

Ileas kroop door de smurrie naar de rand en zijn collega's volgden hem. Boos sloeg hij op de talismannen en amuletten die hij rond zijn nek had hangen. 'Waarom droeg ik jullie ook alweer?'

Beneden keek de trol versuft rond, niezend van het stof.

'We moeten hem pakken,' zei Ileas. 'Alleen dan...'

'Daar gaat hij al,' zei Ylly.

Met moeite stond de trol op en ging er hinkstappend vandoor. Vanaf de Jamkade werden de gezellen door tientallen wijkbewoners aangestaard.

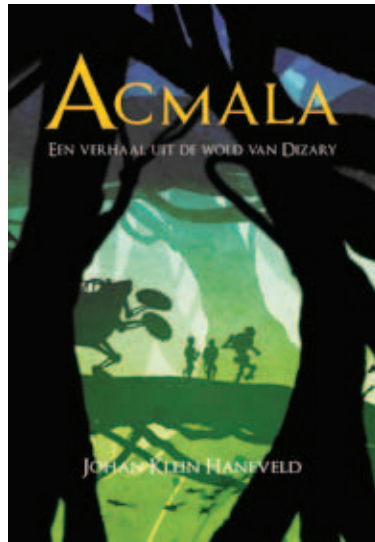
Arak zei: 'Misschien noemen ze hierna wel een jam naar dit legendarische moment.'

'Volgens mij missen we toch echt een ingrediënt,' zei Ileas.

ACMALA

EEN VERHAAL UIT DE WOLD VAN DIZARY

JOHAN KLEIN HANEVELD

2018 - PROJECT DIZARY

HOOFDSTUK 1

Een geluid als van een spijker die over een schoolbord werd getrokken, maar dan vele malen luider. Weetkundige Farenal had het nooit eerder gehoord, dat zou hij zich wel herinneren. Toch wist hij precies wat het moest zijn. Hij had er kort voordat de expeditie vertrok nog over gelezen in een stoffig manuscript. Een beschrijving van de motten van Gesmèr: de wapperende duivels, de moordende schimmen - in heel Dizary gevreesd.

Wat hij nu ervoer, was precies hoe de krankzinnige roep van de vliegende monsters was beschreven. Alsof gloeiende priemen zich door zijn trommelvliezen boorden, terwijl de scherpe pijn achter zijn slapen zijn gedachten in onsamenhangende flarden uiteen sneed.

Hij was niet in staat iets te zeggen, de anderen te waarschuwen. Hij kon alleen met zijn handen tegen zijn hoofd door zijn benen zakken, tot zijn knieën tegen het dek van het bosschip dreunden. Hij zag de forse heer Somnius onder de overkapping diep wegzinken in zijn stapel kussens en bedrollen, zijn ronde gezicht onder de vlassige krullen krijtwit.

Een schaduw viel over Farenal. Wind van nergens deed zijn haren wapperen. Iets hards en kouds raakte zijn schouder, prikte door zijn linnen hemd, boorde in zijn huid. Hij dacht dat hij gilde, maar kon zichzelf niet horen. Er klonk een twang als van een losgelaten snaar en de pijn in zijn schouder verdween. De schaduw vervloog.

Farenal keek om. De vleugels van de mot hadden een spanwijdte van meer dan zes meter, grauwe zeilen. Het licht van de zon dat er doorheen drong, onthulde patronen van donkere schubben. Bijna hypnotiserend. Het lijf van de mot was donzig grijs en hij hield zijn poten stijf tegen zich aangedrukt. Op zijn kop prijkten twee vertakte

antennes, als de pluimen van een siervogel, en daaronder stak een zwarte angel uit, makkelijk een meter lang. Er druppelde bloed van af.

Farenal bracht zijn hand omhoog naar zijn schouder. Zijn hemd was doordrenkt met een kleverige, warme vloeistof.

‘Wat zit je daar te zitten!’

De stem doorbrak zijn verwarring. Hij moest van het dek omlaag kijken. Karonna liep naast het bosschip. Haar rossige haar droeg ze in een vlecht die ze tot een knot had opgerold. Achter haar omkijkbril - de bekende uitvinding van Willonus Steark - glommen haar ogen als smaragden. Haar lippen waren tot een dunne streep samengetrokken. Haar mouwloze vest, ooit paars geweest, maar door jarenlang zonlicht tot roze verschoten, liet de staalharde spierbundels van haar bovenarmen voor iedereen zichtbaar.

Ze wenkte Farenal met een blik tussen zakelijkheid en ergernis in. ‘Kom naar beneden en schuil onder de boeg!’ Vervolgens tilde ze haar kruisboog weer op en pompte aan de hendel die hem spande.

De mot draaide een cirkel, vlak voor de bomen langs en kwam nu opnieuw schuin op hen af, zijn angel als een speer vooruit gestoken, de vleugels strak als zeilen. Hij was bovendien niet alleen, zag Farenal nu. De cirkel blauwe lucht tussen de boomtoppen ver boven hem toonde zwarte vlekken als druppels teer. Drie, nee vier nieuwe reuzeninsecten. Hun gegil was al van honderden meters afstand hoorbaar.

Hij keerde zich weer naar Karonna. ‘En meneer Somnius dan?’

‘Daar zorgt Droeger wel voor,’ riep de vrouw zonder naar hem om te kijken.

In de spiegels naast haar ogen zag hij echter wel een groene flits. Ze had de kolf van haar boog tegen haar schouder gezet en richtte haar wapen op het aanstormende monster. Het projectiel in de houder trilde zelfs niet een beetje. Farenal snapte niet hoe ze in

staat was haar kalmte te bewaren.

De mot was nog maar een paar meter van hen vandaan toen ze losliet. Het was alsof het insect tegen een muur vloog. Hij tolde om zijn as, met een lang stuk metaal recht tussen zijn ogen, en miste Karonna op een haar na. Hij verdween uit het zicht onder het bos-schip. Er klonk een krakend geluid toen een van de metalen poten het insectenlichaam verbrijzelde. De vier nieuwe motten waren ondertussen al tot de helft omlaag gespiraald. Farenal kon zelfs hun antenneveren onderscheiden.

Geen aarzeling meer. Hij slingerde zich over de reling en viel op zijn knieën op de verende, mosachtige grond.

Van het dek boven hem klonken rommelende geluiden. ‘Laat me los!’ De hese stem van de heer Somnius herkende hij uit duizenden.

De poten van het bosschip kwamen tot stilstand. Farenal wurmde zich tussen twee ervan door, de diepe schaduw in. Hier was hij buiten het bereik van de reuzeninsecten.

Net op tijd. Het krijzen van de motten zwol weer aan. Hij zag de in zwarte leren platen gehulde benen van Karonna, terwijl ze zo te zien om haar as draaide. Opnieuw klonk het geluid van haar kruisboog.

Een nieuwe gestalte verscheen in beeld. De figuur was gesmeed uit koperen platen. Hij was een kop groter dan Farenal en zo breed als een os. Hij rustte op benen als zuigers, op zijn borst hingen wijzerplaten achter glas, naast een tweetal hendels. Zijn handen waren klauwen, zijn hoofd was rond met gaas op de plek van de mond en geslepen lenzen als ogen. Als hij bewoog, piepte en kraakte hij en soms ratelde hij binnenin. Hij droeg meneer Somnius in beide armen, terwijl de man de nek van de mechanorganische figuur panisch omklemd hield.

Een gongslag. Een van de motten vloog op, zijn angel geknakt van de inslag op het koper. De metalen man keek niet op of om, maar liet zijn last onceremonieel tussen twee poten in op de grond glijden.

Meneer Somnius wankelde naar voren en viel op zijn gat, een verbaasde uitdrukking op zijn pafferige gezicht, terwijl zijn wijde groene en blauwe gewaden zich rondom hem neervlieden. Zijn redder bleef bewegingsloos staan, slechts het tikken van tandwielen als teken van leven.

‘Droeger!’ klonk het toen van Karonna.

De zakenman ging rechtop zitten. In zijn ogen verscheen begrip. Hij maakte een flauw handgebaar. ‘Ga maar helpen.’

Direct draaide de koperen gestalte zich om. Met grote stappen marcheerde hij in de richting van Karonna. Die had het duidelijk moeilijk. Haar kruisboog lag aan haar voeten. Ze hield een kromzwaard in haar rechterhand, en een dolk links. Zoevend bewogen haar wapens heen en weer. Drie motten cirkelden om haar heen. Hun klapwiekende vleugelbewegingen waren zo krachtig dat ze wankelde in de wind. Ze hakte naar de uitgestoken poot van een van de reuzeninsecten, maar die trok hem net op tijd weer terug.

Precies op dat moment viel een ander aan en stak zijn priemende angel in haar linkerzijde. Haar gezicht vertrok en ze liet haar dolk vallen.

Farenal merkte dat hij in sympathie naar zijn eigen pijnlijke schouder greep. Het zweet brak hem uit.

De andere twee motten keerden terug. Een klauw griste het zwaard uit Karonna’s hand. Een vleugelpunt raakte haar tussen de schouderbladen en wierp haar voorover. De eerste mot liet zich op haar vallen. Hij kreeg geen kans om haar nog verder te verwonden. Als een op hol geslagen stoomfiets beukte Droeger tegen het insect en sleurde het mee, onstuitbaar. Het wapperde nog met zijn geknakte vleugels, zijn chitineuze poten om het bovenlichaam van de mechanorganische man geslagen, nutteloos zwaaiend met zijn angel.

‘Kijk,’ mompelde meneer Somnius, die tegen een poot van het bosschip leunde, ‘dat is precies waarvoor ik hem heb aangeschaft.’

Terwijl Droeger met zijn gebalde vuist ritmisch op de kop van de mot hamerde, duwde Karonna zich op haar knieën omhoog. Ze tastte naar haar zwaard. De andere twee motten waren na het verschijnen van de metalen figuur opgevlogen, maar kwamen nu opnieuw omlaag.

De strijdster keek om naar het schip, waar Farenal en Somnius schuilden, haar gezicht strak van de pijn. ‘Kan ik nu eindelijk het gif gebruiken?’

Hoewel hij bleek zag als een rat na een laboratoriumexperiment schudde meneer Somnius van nee. De armpjes van de M-klik op zijn wang kneedden zijn gelaatstrekken tot een duivelse grijns, maar zijn stem was ernstig. ‘Die kunnen we niet verspillen! Je weet waar we dat voor nodig hebben.’

‘Ik kon het altijd vragen,’ antwoordde Karonna. Ze had geen aandacht meer voor hen, maar rolde plotseling op haar zij. Een mot scheerde vlak langs haar, krijsend als een furie. Haar zwaard schoot uit, een glimmende streep zilver, gevolgd door een rode golf. De mot ploegde door de mospollen, een spoor van donkere aarde achterlatend.

Het laatste overgebleven insect leek zich zijn precare positie als eenling te realiseren en wilde opvliegen. Droeger gaf hem daartoe geen kans. De koperen klauw van zijn rechterarm schoot naar boven en klemde zich om zijn achterpoot. Vervolgens gaf hij een harde slinger. Als een kogel aan een ketting zwierde de mot door de lucht. Hij kwam tot stilstand tegen de stam van een boom en gleed omlaag, wild stuiptrekkend. De metalen man richtte zich op, de armen naast zijn lichaam, zijn rudimentaire gelaatstrekken onnatuurlijk kalm.

‘Is het veilig?’ wilde meneer Somnius weten.

Karonna streek haar zwaard af aan een linnen lapje dat onder haar gordel had gezeten en stak het vervolgens terug in de schede. Ze wilde zich bukken om haar dolk op te rapen, maar plotseling ver-

stijfde ze. Ze voelde aan haar zij. Toen ze haar hand terugtrok, was die rood.

Teleurgesteld schudde ze haar hoofd. 'Geen motten meer te bekennen,' riep ze. Haar stem leek te zweven alsof de fundamenteën eronder waren weggeslagen. 'We kunnen weer verder. Laten we snel een plek vinden voor ons kamp, zodat we onze wonden kunnen verbinden. Liefst ergens zonder de open hemel boven ons.'

Farenal wierp een blik omhoog naar de cirkel blauwe lucht hoog boven hem. Hij beet op zijn onderlip en knikte. 'Dat lijkt me verstandig.'

Doortje
~~PANDA~~ EN HET ZWARTE DAT
EEN VERHAAL UIT DE WOLD VAN DIZARY

JASPER POLANE

2020 - Project Dizary

HOOFDSTUK 1

WIE HET EERST THUIS IS

(EEN JAAR LATER ...)

De klok van de Holle Scheltoren sloeg vier keer, nagevolgd door de vele klokken onder het wolkendek die de wold van Dizary rijk was. Het district Zilverpieken, op het hoogst gelegen niveau van Eteria zelf, had er maar één, maar de Holle was de hardste en de schelste, die een orenbesto-kend kabaal voortbracht dat het glas in de ruiten deed trillen.

Panda schonk er geen aandacht aan. Ze dacht alleen: *Poep, ik ben te laat!* en zette er flink de pas in. Het stenen trottoir dat ze volgde, klampte zich aan de torens vast, alsof het bang was zelf naar beneden te storten. Links van haar lag een afgrond die een tiental meters lager gevuld was met wolken. Een tweede pad liep aan de overkant langs de huizen. Verderop lag de stenen brug die dit trottoir met dat aan de overkant verbond, maar die te gebruiken betekende omlopen en dat kostte zeker tien minuten. Die tijd had Panda niet.

Ze liep tot de plek waar de afstand tussen de paden het kleinst was. Een bord *Verboden over te springen* probeerde haar van gedachten te doen veranderen. Een gat in het wolkendek onthulde de wriemelende straten van Kromwyl, honderden meters lager, maar hoogtevrees had Panda niet. Ze drukte zich tegen de muur, telde tot drie, nam twee stappen en zette zich af.

Ze vloog door de lucht, sierlijk als een zwaan, haar donkerbruine haren achter haar aan wapperend, en landde gehurkt op de stoep aan de overkant. Panda lachte opgelucht. Ze had deze sprong vaker gemaakt, maar het bleef altijd spannend. Dat bord stond er niet voor niets.

Ze keek over haar schouder. ‘Alles goed, Mam?’

Het kopergroene hoofd van de rimpelige schildpad verscheen en liet een schel fluitje horen.

‘Een beetje hobbelig, ik weet het. Maar we moeten ons haasten. Vader kan ieder moment thuiskomen.’ Ze trok de riemen waarmee Mam op haar rug vastgebonden zat extra strak en sprong op. ‘We hebben geen tijd te verliezen!’

In plaats van het pad te volgen holde ze naar de regenpijp en klauterde langs de muur naar boven. Omdat ze een korte broek droeg schaafde ze haar blote knieën aan de ruwe bakstenen, maar ze negeerde de pijn; ze was geen doetje.

Het dak van de woning liep schuin omhoog. Op handen en voeten klom Panda langs de glibberige dakpannen naar boven. Ze had bijna het hoogste punt bereikt toen er een luik in het dak openging. Het hoofd van een man met een stekelige baard verscheen in het gat. ‘Hela! Wie klautert er over mijn dak? Het is hier verboden voor voetgangers! Ik zal... O, hallo Panda.’

‘Hallo meneer Paulussen. Sorry voor de overlast, maar ik heb haast.’

‘Is het weer zover, dekselse meid?’ Hij klonk streng, maar op zijn gezicht stond inmiddels een grote glimlach. ‘Nou, vooruit. Maar doe voorzichtig, ik wil geen gaten in mijn dak!’

‘Dank u, meneer Paulussen!’ Panda klauterde verder. Ze liet zich aan de andere kant naar beneden glijden en aan de dakgoot verder zakken. Bijna thuis, net op tijd om...

‘O nee! Daar heb je hem al!’

Om de hoek van de toren verderop verscheen het paars van haar vaders gewaad. Hij beende snel en krachtig over het trottoir, met gebalde vuisten en een bars gelaat. Vonken vlogen van hem af als vliegen van een drol. Als hij langs de ramen in de straat liep, klaptten de luiken vanzelf dicht. Vogels vluchtten van hem weg en een vlag zakte slap aan zijn stok, alsof zelfs de wind liever een blokje om maakte dan Kaldilin te trotseren.

Panda slikte een keer. Vader was altijd al streng tegen haar, maar als hij haar in dit humeur buitenshuis zou treffen, terwijl ze aan haar huiswerk

hoorde te zitten... Ze moest er niet aan denken! Ze zou zeker de rest van het jaar huisarrest krijgen, met een magisch alarm of *tovergrendel* om haar op haar plaats te houden. Haar stiekeme expedities naar de uithoeken van Eteria zouden voorgoed voorbij zijn.

‘Poep! Hij is al op de Stompebrug! Dat halen we nooit!’

Er zat niets anders op dan te kiezen voor de kortste weg: de enge krak-kemikkige overbrugging, meer plank dan brug. Het rotte hout kraakte en kreunde aan alle kanten, maar ze had geen tijd om bang of voorzichtig te zijn. Rennend stak ze over naar de woontoren met het platte dak waar ze woonde. Ze sprong snel uit het zicht en holde naar de achterkant van het huis. Daar duwde ze het raam van haar kamer gemakkelijk open – het zat tenslotte niet op slot. Vlug klom ze naar binnen.

Een meisjeskamer van een dertienjarige. Er stond een bed met een ge-haakte sprei en knuffels aan het voeteneinde. Het smalle bureau tegen de muur was bedolven met boeken, papieren en ganzenveren met inkt in verscheidene felle kleuren – zuurstokroze en appelgroen, maar geen blauw of zwart. Op de plank boven het bureau stonden allerlei make-up-potjes en parfumesjes. Daar vond Panda weinig aan, maar ja, die kreeg een meisje van haar leeftijd nou eenmaal op haar verjaardag. Aan de muren hingen posters van operasterren, vooral van Pyton Bot, de waanzinnig knappe hoofdrolspeler van *Verdwaalde Rosalinde*. Op de deur van de kleerkast hing de mooiste: een zeefdruk waarop Pyton de toeschouwer zwoel aankeek.

‘Je ben laat, meissie,’ klonk een geniepig stemmetje vanachter de kleerkast. Het stemmetje klonk alsof iemand zijn neus dichthield bij het praten.

‘Zo komp die ouwe thuis,’ zei een ander, met vrijwel hetzelfde nasale stemgeluid.

‘Ik zag hem buiten al aankomen.’ Panda schoof de gespen om haar buik los en tilde Mam van haar rug in haar hok. De schildpad kroop meteen naar de voederbak en begon zich tegoed te doen aan een blaadje

sla. 'Jullie verraden me niet, hè?'

'Jou verraden an die ouwe flutscheerder? Wat denk je wel van ons?' zei een derde.

'Dat jullie kwaadaardige duivelse wezentjes zijn, die iets te veel met duistere magie klooiën?'

'Ze heb 'n punt.'

'Goed, goed. Maar 'k verraad m'n toekomstige bruid toch nie?'

'Ik? Jouw toekomstige bruid?' Panda lachte. 'Ik ben een beetje jong om te trouwen.'

'k Ben onsterfelijk. 'k Ken wachten.'

'Sorry, Droes. Het leeftijdsverschil is te groot.'

Droesmijten. Panda wist niet hoeveel zich er precies in hun huis ophielden, omdat ze zich nooit lieten zien en allemaal vrijwel hetzelfde klonken, maar het waren er zeker vier. Ze hadden de holle wanden en kruipruimtes in de woning betrokken na het ongeluk dat haar vaders werkplaats in puin had gelegd, nu zo'n jaar geleden. De kwelgeestenplaag was vooral voor vader vervelend, want de droesmijten hadden het op hem voorzien. Ze leken Panda wel te mogen en af en toe luisterden ze zelfs naar haar. Haar hun namen geven deden ze niet, omdat namen blijkbaar belangrijk waren bij duistere magie. Omdat ze hen niet uit elkaar kon houden noemde Panda ze allemaal Droes.

Panda kon het rothumeur van haar vader altijd peilen aan de klap waarmee de voordeur dichtsloeg. Ditmaal een luide slag, die galmde door het huis en de ramen deed trillen. Dat was niet best: vibrerende ramen waren een 8,3 op PSVB². Ze had al geen zin in haar lessen, maar nu zag ze er huizenhoog tegenop.

Snel vluchtte ze naar de stoel achter haar bureautje. Ze opende het boek bij de boekenlegger en haalde een beschreven velijnpapiertje uit een la. Hopelijk zou vader niet doorhebben dat ze al de hele week dezelfde aantekeningen gebruikte.

'Panda! Ik ben wedergekeerd!' De deur vloog open en vader kwam

binnen.

‘Vader! Ben je daar al?’ Panda probeerde haar ademhaling te controleren en kneep haar ogen tot spleetjes, alsof ze al uren aan het lezen was. Ze draaide zich om in de stoel, er zorg voor dragend dat haar geschaafde knieën uit zicht bleven. Ze wreef theatraal in haar ogen. ‘Is er iets gebeurd? Je kijkt zo boos...’

Op Kaldilins voorhoofd stond een diepe frons en zijn ogen spuwden vuur. Zijn haren stonden alle kanten uit van de staticiteit, die vaker werd opgewekt door magiërs in een slecht humeur. Vonken knetterden in zijn sik.

‘Ik ben gallisch!’ zei hij. ‘Maar jou treft geen enkele blaam, dochter. Het is die helleveeg, dat loeder... dat *secreet* van een Alcinara! Ze steelt mijn proefresultaten, plagieert mijn uitvindsels en laat ze doorgaan voor haar eigen. Ze is een spionne, een dievegge en een booswicht!’

‘Niet schelden vader, dat is niet netjes.’ Panda sloeg het boek dicht en ruimde het bureaublad wat op, om haar vader maar niet aan te hoeven kijken. Ze had kriebels in haar buik, zoals altijd als ze loog. ‘Mevrouw Alcinara doet nu eenmaal onderzoek naar dezelfde disciplines als jij. Het is logisch dat jullie met dezelfde resultaten komen.’

‘Nee, nee, nee, ze heeft me bestolen. Dat kán niet anders! Ze heeft het al eens eerder gedaan en ze gaat het vast nog eens proberen.’ Vader streek over zijn sik en kreeg een statische schok.

‘Je hebt gewoon een slechte dag gehad,’ zei Panda sussend. ‘Daar heeft niemand schuld aan.’

Vader balde zijn vuisten en wapperde zijn armen in het rond. ‘Zij heeft er schuld aan! Alcinara de heks, de... de...’ Hij hield zich in en in plaats van te schelden zei hij: ‘Ik moet mijn werkplaats beter beveiligen. Ze mag verder geen van mijn briljante toversels in handen krijgen. Mijn projecten moeten beschermd worden tegen die sloer... Ik bedoel, tegen dat vrouwspersoon. Nieuwe valstrikken! Nieuwe bezweringen! Nieuwe banningen!’

‘Zal ik je helpen?’ vroeg Panda opgewekt. Ze had opeens goede hoop

dat de lessen niet door zouden gaan. Ze hielp haar vader liever met het zetten van valstrikken. Wist ze tenminste meteen waar die zich bevonden.

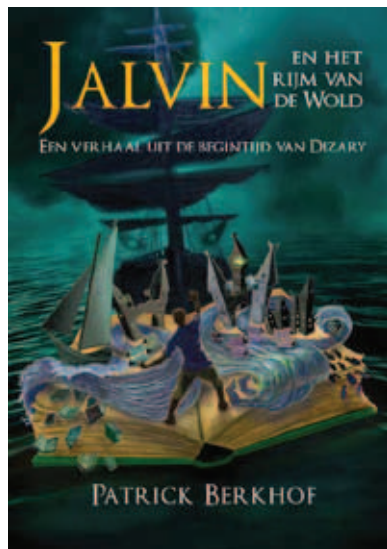
‘Dat is een uitstekend idee. Maar eerst is het tijd voor je lessen. We willen immers niet dat je educatie eronder lijdt!’ Hij legde zijn handen op haar schouders. ‘Nu, laat me je opdrachten zien.’

Poep, toch nog de klos!

Jalvin en het rijm van de Wold

Een verhaal uit de begintijd van Dizary

Patrick Berkhof

2020- Project Dizary

Proloog

Eindelijk kreeg Jalvin zicht op de haven van Neilpoort. Met moeite loodste hij zijn bootje tussen de messcherpe rotsen van de archipel door. De koude wind op zijn gezicht en het prikkende zout in zijn ogen nam hij voor lief. Door de constante druk op zijn roer moest hij zijn helmstok met beide handen stevig in bedwang houden. De onvoorspelbare wind blies in de zeilen, liet de giek zwenken, spande de grootschoot en joeg Jalvins boot kriskras door het water heen. De fok vertoonde scheuren en liet het haast afweten. Met flinke golven sloeg er voortdurend koud water over het gangboord.

Nog even en er stond in de kuip meer water dan er in de volledige zee van Derdezuid lag. Dat was onmogelijk, dat wist Jalvin ook wel. Maar zijn gekke kijk op de situatie hield hem op de been. Nog een minuut of tien, schatte hij in en dan kon hij net voor zonsondergang aanmeren. Hij zette door.

De pijnlijke hagelbuien, snijdende wind, de windstilte en smoren-de hitte die hij tijdens zijn reis getrotseerd had, deerden hem niet. Het ging om de boodschap voor de tovenares Relaia.

Bijna was Jalvin geneigd zijn leren tas te openen om de dromen-vanger te bekijken. De wind zou er beslist vat op krijgen als hij hem

tevoorschijn trok. Dat risico was te groot en daarom stak hij slechts zijn hand tussen de flap aan de bovenkant van zijn tas. Hij voelde de houten ring van de dromenvanger en de daartussen gespannen draden met kristallen, waarmee de boodschap opgevangen was. Relaiia zou weten wat hij ermee moest doen.

Deze korte gedachtegang had hem afgeleid van zijn precaire koers. Zo varend tussen de vele rotsen door was het gevaar nog niet geweken. Hij moest alert blijven. Een golf tilde de boot op, nam hem een flink stuk mee. Tijdens de daling schampte de boeg een rots. De boot bleef gelukkig stabiel, Jalvin bleef ook stabiel. Met een kloppend hart en een bevende hand op de helmstok koerste hij verder richting het havenhoofd, waar een felle groene algenlamp op de kop van de pier een kegel van licht rondzwaaide. De baai van Neilpoort werd aan beide zijden afgeschermd door de kilometer-slange, hoge, groenstenen kliffen.

Na een tijdje was hij meerdere vlammeende boeien gepasseerd en had hij de vaargeul bereikt. Het water trok hier aanzienlijk vlakker, maar Jalvin wist dat alleen de haven zelf echt veilig was. Nu de druk op het roer afnam, vergrendelde hij de helmstok in een vaste koers. Door de aanblik van de naderende haven ontspande hij een beetje. Hij behoefde alleen nog maar zijn grootschoot te trimmen. De wind streeelde ondertussen zijn krullige, bruine haren. Een groepje meeuwen snerpde boven zijn hoofd. Hij had niets voor hen. Zijn eigen eten had hij al op en dat was nog een reden om door te zetten. Hij verlangde naar een heerlijk maal in een goede taverne, op het legendarische marktplein van Neilpoort.

Een windvlaag rukte aan het zeil. De giek vloog in één keer van links naar rechts. Er klonk gekraak van hout, een diep, brekend geluid. De fok scheurde. Het natte dek gleed onder Jalvin vandaan en de horizon kantelde voor zijn ogen. Hij tuimelde opzij. Een pijn-scheut trok door zijn been omhoog toen hij zich tegen het gang-

boord stootte. Het ijskoude water greep hem en ontnam hem zijn adem. Meteen ging hij kopje-onder. Het donkergroene water, waar Neilpoort om bekend stond, omringde hem.

Zwemmen had hij nooit goed geleerd, dus spartelde hij wild, kwam eventjes boven, en zonk toen dieper en dieper. Zijn rode jas gevoerd met schapenvacht en dikke, linnen broek werden loodzwaar. Hij spartelde harder, krachtiger, weer kwam hij boven water. Kort. Een laatste diepe ademteug. Een wanhopige blik op het stervende avondlicht. Half stikkend in het water schreeuwde hij om hulp. Spartelend zonk hij weer.

Nu bleef zijn omgeving donker. Met zijn armen en benen worstelde hij tegen de dood die in deze duisternis op hem wachtte. De druk op zijn borst werd almaar groter en zijn longen leken kapot te scheuren. Het was een verlamdende pijn die bij elke slag steeds meer van zijn kracht roofde. Het voelde zo zwaar, alsof hij door stroop zwom. Al snel raakte hij uitgeput.

Op deze stomme manier wilde hij niet sterven. Hij had belangrijk werk te doen - de boodschap. Snel trok hij de dromenvanger uit zijn tas tevoorschijn en drukte hem als een soort schrale troost stevig tegen zijn borst. Het verdrinken maakte hem razend. Hij gilde geluidloos in de duisternis.

Wat deed hij hier ook alweer? Hij had geen idee meer en langzaam voerde de stroming hem mee naar de bodem. Hij sloot vrede met zijn lot en stopte zijn verzet. In deze stilte was er immers geen pijn meer, geen noodzaak om te strijden.

Recht vóór hem lichtten zomaar sierlijke, krullende runentekens op. Hier, haast op de bodem? Daar begreep hij niets van. Instinctief reikte hij met beide handen naar de tekens, ze bleken in steen gebeiteld te zijn. Wonderbaarlijk genoeg bewoog hij voor zijn gevoel weer omhoog. Net voordat hij zijn bewustzijn verloor, kon hij het rode avondlicht zien.

Bedankt voor het lezen.
Heb je ervan genoten?

Dit zijn alle boeken van Project Dizary

Elk verhaal is los te lezen.

Elk verhaal sluit goed aan op de andere boeken
van Project Dizary.

De boeken samen vormen de onthulling van een
groot geheim wat de wold in zijn greep houdt.

